

sigt at skride alvorligt ind overfor det foreliggende Tilfælde. Det stod for Ministeren som noget frygteligt, at noget saadant kunde ske, han kunde ikke tro paa det, han vægrede sig ved at tro det, indtil han fik selve Birkedommer Sylows Bekræftelse. Man forstod og kunde ikke forstaa det anderledes, end at hvis det blev bekræftet, maatte Sylow være fortabt, saa maatte den ærede Minister skride ind med al den Magt og Myndighed, som han formaaede at lægge i en saadan Indskriden. Kravet om Sylows Afskedigelse rejste sig derfor med forøget Kraft rundt om i hele Landet, thi alle, maaske med Undtagelse af den højtærede Minister, vare paa det rene med, at Sylow havde gjort, hvad man anklagede ham for, og at han havde udtalt sig som refereret. Selv det københavnske Blad „Riget“, der vistnok staaar Ministeren nærmest af de Blade, vi have her, krævede Sylows Afsked med ret tydelige Ord. „Riget“ skrev: „Den danske Dommerstand og overhovedet den danske Embedsstand bygge paa en Overlevering, som er for værdifuld til at blive brudt af enkelte Udskejelser som Dr. Sylows. Tonen i den offentlige Forhandling herhjemme er allerede sænket dybt; det gaar ikke an, at Mænd i betydelige Embedsstillinger give Eksemplet til dens yderligere Forsimpling, selv om de forbigaaende kunne opnaa Galleriets Anerkendelse som Pokkers til Karle. Sandsynligheden taler for, at Dr. Sylow i de forløbne Dage har levet sig saaledes ind i denne Rolle, at han ikke blot finder den klædelig, men ogsaa agter at spille den til Ende. Sker dette, vil han neppe kunne undgaa alvorlige Ubehageligheder. Der vil da nødvendigvis hænde ham det, som i Aaret 1911 her i Landet overgaar den Embedsmand, fra hvem Forargelsen kommer.“

Det var ikke til at tage fejl af. Kravet om Birkedommer Sylows Afskedigelse voksede Landet over, og Landet saa da, som sagt, hen til Justitsministeren som den, der skulde redde Danmarks Ære paa dette Omraade. Efter 3 Ugers Venten i Spænding kom endelig den højtærede Justitsministers Afgørelse. I 3 lange Uger havde Sværdet hængt i et Haar over Sylows Hoved, men desværre viste det sig, da det kom til Stykket, at det havde hængt for længe. Justitsministerens truende Ord under Finanslovdebatten gav sig nemlig kun Udslag i følgende Erklæring eller Meddelelse, eller hvad jeg skal kalde det, som udsendtes gennem Ritzaus Bureau: „Justitsministeriet har ifølge Ritzaus Bureau under

10. November tilskrevet Amtmanden over Københavns Amt, at Ministeriet ikke finder Anledning til at rejse Tiltale mod Politimester Sylow for det af ham i 1889 udviste Forhold dels under Hensyn til det lange Tidsrum, der siden da er forløbet, dels under Hensyn til, at den forurettede hverken den Gang eller nu, og ej heller da Forholdet i 1889 blev omtalt i Bladene, eller da det i 1896 blev fremdraget i Rigsdagen, har fundet sig foranlediget til at fremkomme med Klage over den Behandling, han har været Genstand for, hvorfor man ogsaa af Hensyn til den paagældende ikke finder det rigtigt, at Sagen nu gøres til Genstand for retslig Undersøgelse. Derimod maa Ministeriet i høj Grad beklage, at Politimesteren ved den Maade, hvorpaa han til en Bladmand har omtalt sin dadelværdige Adfærd, har tilsidesat det Hensyn, som han er sin daværende og nuværende Stilling skyldig“.

Denne Afgørelse vakte uhyre Forbavselse Landet over og dyb Skuffelse hos de fleste, mener jeg sikkert at kunne sige. Det er ogsaa, naar man ser lidt nærmere paa den, en mærkværdig Afgørelse. Der foreligger her en klar Tilstaaelse af en Mand om at have gjort sig skyldig i en grov Embedsforbrydelse, en klar Overtrædelse af Straffeloven. Dette kan ingen være i Tvivl om. Straffelovens § 125 siger nemlig: „En Embedsmand, som under Udførelsen af sit Embede ulovlig anvender Hug og Slag eller anden Vold, straffes, for saa vidt Gerningen ikke efter sin øvrige Beskaffenhed medfører større Straf, med Bøder eller simpelt Fængsel eller Embedsfortabelse“. Der er ingen Tvivl om, at Birkedommer Sylow har forbrudt sig mod denne Paragraf. Den højtærede Minister paaberaaber sig i sin Redegørelse eller Kendelse, hvad jeg nu maa kalde det, at den forurettede ikke har klaget. Men det er et mærkværdigt Argument. Danske Arrestanter pleje for det første ikke at klage, det medfører nemlig i Regelen større Ubehagelighed for dem, end hvis de dukke Hovedet og tie stille til den Behandling, de have faaet. Men det er ogsaa unødvendigt at klage over saadant noget. Forbrydelser mod Straffelovens § 125 ere offentlig Paataale undergivne, og man behøver ikke at vente paa, at den forurettede taler. Vi have indenfor Straffeloven Tilfælde, hvor det offentlige ikke sætter sig i Bevægelse, før den paagældende har klaget, men de fleste Forbrydelser, der omtales, ere af den Natur, at det offentlige selv skal sætte sig i Be-